



Fot. Rodw

GAF „Malkara” – przeciwpancerny pocisk raketowy.

Opracowany został w latach 1951-1954 wspólnie przez firmy z Australii: Government Aircraft Factory i Wielkiej Brytanii: Fairey Engineering Ltd przy współpracy z Aeronautical Research Laboratories. Był jednym z pierwszych kierowanych pocisków przeciwpancernych, w którym komendy sterujące wysyłane są były do pocisku przewodem. Miał to być lekki pocisk, przeznaczony dla wojsk powietrznodesantowych, jednak zdolny do zwalczania wszystkich typów czołgów znajdujących się w służbie. W listopadzie 1955 r. rozpoczęły się próbne odpalenia pocisków na poligonach Woomera i Puckapunyal. Po przeprowadzeniu ok. stu prób uznano, że pocisk spełnia założenia projektowe i jest gotowy do produkcji seryjnej.

W sierpniu 1959 r. Brytyjskie Ministerstwo Zaopatrzenia (British Minister of Supply) zakupiło 30 pocisków w celu przeprowadzenia prób na terenie Wielkiej Brytanii (poligon w Kirkcudbright), następnie zamówiono dalsze 400 egz. seryjnych. Pociski „Malkara” zostały wprowadzone na uzbrojenie wojsk lądowych Wielkiej Brytanii, gdzie znalazły się na wyposażeniu Royal Armoured Corps.



Pojazd Hornet

Pociski były montowane na specjalnym pojeździe „Hornet” opracowanym w firmie Wharton Engineering. Przenosił on dwa, gotowe do odpalenia ppk „Małkara” na obrotowej wyrzutni, kolejne dwa pociski były przewożone jako zapas. Załoga pojazdu składała się z 3 osób. Pojazd mógł być desantowany na spadochronie. Pociski „Małkara” mogły być również odpalane z lekkich jednostek pływających oraz ze wyrzutni stałych.

Pociski wersji „Małkara” Mk.1 posiadały zasięg ok. 2000 m i były używane przeważnie do celów treningowych. Wersja bojowa „Małkara” Mk.1A posiadała zmiany w konstrukcji (m.in. inny rodzaj smugaczy montowanych na pocisku dla zwiększenia możliwości obserwacji jego toru lotu oraz cieńszy drut w układzie przesyłania danych) oraz ok. dwukrotnie większy zasięg.

W latach 1960-tych zastępowane były stopniowo przez pociski „Swingfire”.

Konstrukcja

Z przodu kadłuba (o przekroju kołowym oraz kwadratowym) pocisku znajduje się głowica bojowa. W środkowej części pocisku zamontowane są cztery płaty rozmieszczone krzyżowo oraz elementy pokładowej aparatury sterowania z siłownikami hydraulicznymi poruszającymi płatami poziomymi (zmiana wysokości lotu) oraz płatami pionowymi (zmiana kierunku lotu). W tylnej części kadłuba zamontowany jest silnik rakietowy oraz rozmieszczone krzyżowo stateczniki. Stateczniki są odchylone w

stosunku do skrzydeł o 45° .

Pocisk po odpaleniu z wyrzutni jest naprowadzany przez operatora ze naziemnego stanowiska naprowadzania. Wypracowane komendy przekazywane są na pokład pocisku za pomocą podwójnego przewodu rozwijanego za lecącym pociskiem. Aby umożliwić obserwację toru lotu pocisku zastosowano smugacze zamontowane na końcach skrzydeł.

Dane techniczne

Silnik- rakietowy na stały materiał pędny

Produkcja-1958-1964

Długość- 1,97m, rozpiętość skrzydeł- 0,79 m, średnica kadłuba- 0,2032 m

Masa startowa- 93,5 kg

Masa głowicy – 26kg

Prędkość- 644 km/h

Zasięg- 1800m.